

PROLOG

Heldigvis var der tilsyneladende ikke nogen, der lagde mærke til dem. De stod helt for sig selv ude ved en af balustraderne i Den Blå Sal og så ned på de andre Nobel-gæster. Den orden, som hidtil havde rådet blandt rækkerne af borde nedenfor, var nu opløst, da desserten netop var overstået. Kongen og hans borddame tog teten, da alle gæsterne ved æresbordet roligt begyndte at bevæge sig op ad trappen, op mod dansegulvet i Den Gyldne Sal. Efter den lange række af prismodtagere, ministre og dignitarere fulgte en lang og uoverskuelig række gæster i kjole og hvidt og farvestrålende pailletkjoler. Køen stoppede igen midt på marmortrappen op til anden etage, og mens folk stod i kø, blev der spillet noget jazzmusik som underholdning. På murene projiceredes samtidig livlige laserbilleder i forskellige farver – blomsterstængler, træstammer og bladribber – og de bugtende projektioner bølgede længere og længere op imod balustraderne.

Lobov trak hurtigt noget op af lommen. Det var en plasticpose, og indeni var der noget firkantet – et grønt skrin med messinglås. Ida syntes et kort øjeblik, at det mindede om et gammeldags passeretui, men det her var bredere og tykkere og så hjemmelavet ud.

“Hvad er det der?”

“Shh!”

Han så sig om og begyndte så at tale igen, på engelsk med russisk accent.

“Det er sikrest for dig, at du ingenting ved. Opbevar det i sikkerhed, indtil du bliver bedt om at aflevere det tilbage til mig. Formodentlig om to dage.”

Hun tog imod skrinet, det var uventet tungt. Hun tænkte på, hvad hendes mormor havde fortalt hende tidligere på dagen: At det absolut ikke måtte åbnes.

“Men hvad er der *i*?” fløj det ud af munden på hende.

Lobov så alvorlig ud.

“Nej, du må ganske enkelt ikke se det.”

“Men noget må jeg vel få at vide? Det er vel ikke noget ... farligt?”

Det så ud, som om han overvejede det, samtidig med at han havde ondt af hende. Det virkede, som om han fortabte sig i hendes blik, hans egne øjne var blanke af vinen.

“Det er faktisk vanvittigt af mig,” sagde han, “men du kan få et lillebitte glimt så. Men det er kun dig, der må se det, Ida. Hvis du lover aldrig, aldrig nogensinde at fortælle nogen andre om det.”

“Det lover jeg.”

“Du må forstå ... at indholdet i skrinet trods enhver beskrivelse.”

Hvad i alverden snakker han om, tænkte hun.

Lobov pillede forsigtigt ved skrinet, som om det var lavet af et usædvanligt skrøbeligt materiale. Han holdt det mellem begge hænder og trak vejret koncentreret.

“Du må kun kigge et par sekunder. Er du klar?”

Hun nikkede og mærkede pulsen stige, fra gæsterne nede på dansgulvet hørtes spredt applaus, og indimellem så hun, at laserprojektionerne krøb nærmere og nærmere hen over muren under dem – blomsterstænglerne og bladene havde forvandlet sig til snefnug og krystalliserede mønstre, og lyset reflekteredes i taget, og det var begyndt at skære i øjnene. I samme øjeblik låste han det lille messingspænde op og åbnede låget.

Hun skulle lige til at kigge ned i skrinet, da de begge blev ramt af et ufatteligt intenst lysskær. Det gav et sæt i ham – laserprojektionerne var krøbet op over balustradekanten og ramte dem på kroppen. I samme øjeblik strålede en hårdt koncentreret grøn lysstråle ud fra skrinet, og alt omkring dem blev øjeblikkeligt uhyggeligt og uudholdeligt hvidt, som om de stod i epicentret af en fuldstændig lydløs eksplosion af lys, og hun nåede ikke at tænke, nåede ikke engang at løfte armene for at beskytte sig.

Hvad er det, der sker?

Lyset – hvor kommer det fra?

Fra hans hoved?

Lyseekspllosionen varede måske bare et sekund, måske kun et halvt sekund, men hun syntes, det føltes som et urimeligt langt udtrukket øjeblik. Da det skarpe skær aftog, stod Lobov på knæ og holdt stadig om skrinet, men han vred ansigtet væk fra det. Farver, farver overalt på væggene rundt om dem. Først tænkte hun, at det igen var laserpro-

jektionerne, men hun så, at mønstrene var så uendeligt meget skarpere end før: De lignede sinuskurver, fraktaler og underlige skrifttegn – og det kom alt sammen fra skrinet. Hun kunne stadig ikke se, hvad der lå dernede, kun at det utroligt sammensatte lys strålede ud fra det. Da endnu en laserstråle ramte skrinet, kom der et pulserende lysglimt, det så næsten ud, som om det glødede, og så bemærkede hun, at Lobov rystede, at han stønnede af smerte.

Hun blev igen blændet, inden lyset forsvandt helt, og så opdagede hun, at skrinet var lukket. Hun havde ikke nået at se, hvad der lå dernede. Lobov tog sig til øjnene, og i det fjerne lød der endnu en gang klapsalver fra et sted i Den Gyldne Sal.

Nej, nej, tænkte hun, hvad er det, der sker?

Lobovs krop gled en anelse bagud langs gulvet, og så opdagede hun det – indersiden af hans briller var dækket af ...

... blod?

Hun blinkede og blinkede, og til sidst kunne hun se det hele helt tydeligt.

Bag brillerne kunne hun se en tyk strøm af blod. Ud af øjenhulerne.

Som om øjnene var ... eksploderet?

Hun ville skribe, men ikke en lyd kom over hendes læber, hun kunne knap nok trække vejret.

Lobov forsøgte at rejse sig. Han kom vaklende halvvejs op at stå, hun rakte armene ud, men han faldt om, og alting gik så langsomt, hun nåede ikke at gribe ham – han ramlede baglæns og slog hovedet mod et projektørstativ, som fulgte med i faldet. Det landede tungt oven på hans udstrakte krop, da hans venstre tinding ramte marmorgulvet med et hårdt smæld.

Hun stod bare og stirrede og holdt sig for munden, idet hun forsøgte at holde kvalmen tilbage.

Hvad skete der?

Hun kunne ikke tro, hvad hun så. Hans krop lå stille, og han blev liggende uden at røre sig.

Han så ud til at være ...

Hun kastede sig ned ved siden af ham. I samme øjeblik kom en tekniker med hestehale løbende.

“Hvad helvede har I gang i?” råbte han og så først bare projektørstativet, som han løb hen til.

Så opdagede han Lobov og hans ansigt, og han tav stille.

“En læge,” fik hun sagt. “En læge!”

Fyren vendte sig om og styrtede væk. Hun sad bare og stirrede på Lobov uden at turde røre ham, mens hun igen og igen hviskede: “En læge ... en læge ...”

Så hørte hun det.

Lobov stønnede.

Han lever!

“Ikke politiet,” stønnede han, og der løb blod ud af mundvigen på ham. “Hvad du end gør ... giv skrinet til din mormor, ikke til politiet ... sig til hende, at jeg elsker hende ... Lov mig det ... Du må ikke give det til politiet ...”

“Det lover jeg,” sagde Ida hurtigt.

“Sig til Alma, at jeg elsker hende, at jeg altid har elsket hende ...”

Han talte helt omtåget. Hun tog hans hånd og gav den et klem.

Så var det, som om hans krop slappede fuldstændig af, og der lød en underlig gurglende lyd dybt nede fra hans strube. I samme øjeblik hørte hun oprørte stemmer og hastige skridt på trappen bag sig.

Nej, nej, nej ...

1

Bip!

Bip!

Bip!

Åh, den der ringetone, holdt den aldrig op?

Inde i Ida Nordlunds seksten kvadratmeter store værelse på Studentbacken på Gärdet var mobiltelefonens vækkeur lige gået i gang med sin enerverende ringetone. Uden for vinduet var det kulsort svensk decembermorgen. Søvntrukken strakte hun armene uden at åbne øjnene. Hun famlede rundt på den kolde vindueskarm over sengen og fik med tommelfingeren til sidst slukket for telefonen.

Hun blev liggende i grænselandet mellem vågen og dvale.

Klokken kan umuligt allerede være halv otte, tænkte hun. Så træt har man da ikke ... Hvorfor har jeg stillet alarmen til at ringe så tidligt? Hvad er det for en dag? Onsdag?

Nej, tirsdag. Men det haster jo ikke. Biokemi er først klokken ti og så ... ikke andet. Ud over eksamenslæsning altså.

Som om jeg nogensinde har glemt at læse til eksamen.

Nej, det må være alarmen fra i går morges. Nu sover jeg videre.

Tager det roligt. Der sker jo ikke noget særligt i dag. Måske skal jeg ned og træne i studenterforeningens træningscenter, hvis jeg overhovedet skal noget. Jeg må jo bare træne noget mere, så jeg ikke ser så høj og mager ud. Og måske drikke kaffe med ... ja, med en eller anden fra holdet.

Hvem?

Eller skal jeg forføje mig ud i kollegiekøkkenet, med krummerne på gulvet og alle de uvaskede tallerkner, og spise cornflakes med tykmælk – superhyggeligt ...

Men på den anden side: Han plejer jo at stå op så tidligt. David. Med det fine krusede hår. Han er altid så glad og sjov, med sine hvide tænder. Tirsdag? Plejer han ikke også at være tidligt oppe der? Eller er det om onsdagen? Måske kan jeg spørge ham, om han har lyst til at tage med til julefrokosten i næste uge, tænkte hun.

Åh, hvor mange gange har vi snakket med hinanden? Max et par gange, siden han flyttede ind i september. Jeg har jo mest bare siddet og stirret på ham, mens jeg spiste min pasta, og han kogte sin.

Hun rullede halvt om på siden og tænkte på, hvor længe hun selv havde boet der nu, på den her snavsede gang – hvad var det, to et halvt år, lidt mindre? Hun tænkte på, hvordan hun var flyttet ind den der varme augustdag og havde slæbt banankasserne op ad trappen sammen med Lasse. Og hvordan han senere helt faderligt havde budt på en quattro stagioni nede på Östermalm – Östermalm, midt i hovedstaden, lille Ida fra Jämtland, hva?

Sådan en klog pige, hun skulle da til Stockholm, det havde hun fået at vide hele sin opvækst, men alligevel – Gärdet og Östermalm, ligesom!

Og så kørte Lasse hjem til Östersund igen i sin gamle Volvo, og pludselig havde hun følt sig ensom en tid, og siden var hun gradvist kommet ind i det, Stockholmstempoet, og havde indset, at folk var nogenlunde ligesom hjemme i Jämtland. Der var bare mange flere, og de var mere bange for at tabe ansigt. Travlheden i metroen, den konstante rædsel for at dumme sig, for at komme til at stille sig til venstre på rulletrappen, for at afsløre, at man kom fra landet, som om man kunne se det på ens holdning eller på tøjet.

Men det gik jo hurtigt over, man fik slebet kanterne, man blev en del af det stockholmske, det distancerede og uinteresserede, man gled ind i samme hastighed, udvekslede de samme flygtige blikke, gik i samme tøj og talte på samme måde og blev kølig og høflig og afvisende.

Men naturen fandtes der jo, hvis man gad. Hagaparken eller Lill-Jansskogen eller Djurgården eller Järvafjället, det var bare at kaste sig over det.

Og så timerne på Karolinska Institutet – ja, de er helt sikkert som skabt til mig. Men det var jo ikke helt så sjovt længere, nu hvor Marina ikke gik der længere. Vi to var de eneste, der ligesom var en lille smule alternative, som ikke rigtig passede ind blandt de andre på holdet, og som netop derfor gjorde lige netop det, vi var en selvfølgelig del af holdet ... men kun så længe vi var der sammen.

Nu sidder jeg jo mest for mig selv i pauserne, tænkte hun og krøllede sig sammen under dynen, så nattøjet strammede i nakken, jeg er blevet den lille sære læsehest i hjørnet. Som knap nok har noget at sige,

ikke engang til fredagsbar, når jeg har drukket øl. Ikke andet end en biologi-chick fra Norrland. Biofysik, nej, det er ligesom ikke det, man imponerer med, når man er nede på Stureplan, hvis man altså nogen-sinde kom nede på de natklubber.

Nej, nu er jeg bare sådan en tavs og kedelig og forsagt pige.

Fuldstændig modsat ham – David. Tænk, hvis han lå her lige nu, og man bare kunne kramme og kramme ...

Hun gled langsomt ind i søvnen igen.

Bip!

Bip!

Bip!

... og hun satte sig lynhurtigt op. Hvad helvede er der galt med den forbandede telefon?

Så fik hun øje på det.

Det var ikke alarmen – der var nogen, der ringede. Telefonen oplyste vindueskarmen, så displayet blev spejlet i ruden.

Der var nogen, som ringede til hende.

Hun havde næsten glemt, hvordan det lød.

Samtalen var fra udlandet, med landekoden +7. Så kom der et langt nummer. Først gad hun ikke tage den.

Det var sikkert forkert nummer.

Men alligevel, det var vel ikke forkert nummer fra udlandet?

Så kom hun i tanke om det.

Landekoden 7 ... det måtte jo være – *hende?*

Ganske rigtigt. Da hun berørte "svar"-symbolet og sagde sit navn, hørte hun den umiskendelige gamle kvindestemme og vågnede op, selvom klokken kun viste 06:18.

"Ida, hvordan har du det?" lød Almas stemme, og den lød glad og forventningsfuld.

"Mormor! Hvor er du?"

"Undskyld, jeg ikke har ringet tidligere. Jeg er i Moskva, igen."

"Moskva? Hvorfor har du ikke ringet?"

"Der har været så meget, der sker så mange ting på én gang," sagde Alma, og der var noget i hendes stemme, som Ida ikke kunne genkende.

Noget anspændt.

“Hvornår kommer du hjem?”

“Jeg ved det ikke. Jeg må blive her nogen tid. Jeg har en masse, jeg skal have ordnet. Det er ...”

“... forskningen?”

“Ja.”

Altid den *forskning*, tænkte Ida. Der er aldrig tid til noget andet, hvad handler det egentlig om?

“Jeg har brug for din hjælp,” sagde Alma, og nu var det der tonefald der igen.

Nå, så det er derfor, du ringer. Du skal have hjælp med noget. Og så ringer du så tidligt!

“Det er mest bare sådan en sikkerhedsforanstaltning. Men i hvert fald. Vi har brug for hjælp.”

“Hvem er det nu, vi er?”

“Mig. Og en god ven. Som jeg ... arbejder med her ... han ...”

“Arbejder du sammen med en anden forsker?”

“Ja.”

Der var noget andet i tonefaldet nu. Noget usikkert.

“Er I kærestepar eller hvad?”

Alma smågrinede.

“Måske.”

Så blev hun alvorlig igen.

“Vi har brug for din hjælp, Ida. I dag. Jeg håber, at du kan.”

“Åh. Jada. Ja ...”

“Godt. Men først og fremmest så gem det her telefonnummer, så du kan ringe til mig senere, hvis du får brug for det.”

“Okay. Jeg har det allerede stående på telefonen her.”

“Er det sikkert?”

“Ja!” sagde Ida og stirrede på nummeret flere gange. Det var nemt, opdagede hun, det var faktisk som et palindrom: + 7 98414897.

“Hvad er det så for noget supervigtigt, jeg skal gøre?” spurgte hun lidt spøgefuldt, og hun følte sig endnu mere vågen, da hun stod der og stirrede på skrivebordet, hvor eksamensbøgerne og kursusnoterne lå i en stor bunke.

Almas stemmeleje ændrede sig ikke, da hun svarede.

Der var stadig noget anspændt og vagtsomt i hendes stemme.

“Ida – det er faktisk vigtigt. Helt alvorligt.”

Ida sagde ingenting og ventede bare, indtil Alma fortsatte med langsom og alvorlig stemme: "Der er noget, du skal hente."

2

En halv time senere trillede Ida forsigtigt ned ad den yderst glatte Studentbacken. Hendes gamle lilla og hvide Crescent med de fem gear slingrede lige så meget, som den plejede. Hun kørte forbi ringvejsbyggeriet og fortsatte så videre mod engen bag Stora Skuggan, forbi den gamle sommerbolig Engelska Villan og tværs gennem Stockholms Ekopark, som i en vældig halvmåne bølgede sig gennem byen og bandt millionærvillaerne på Kungliga Djurgården sammen med de nedslidte udlejningsejendomme i indvandrerghettoen Rinkeby cirka tyve kilometer længere væk.

Hun tænkte, at hun nok var tvunget til at ændre dagens planer, og cyklede ganske langsomt af sted på de tilisede joggingstier gennem Lill-Jansskogen og skræede så gennem først Roslagstull og derefter Nortull, inden hun trampede videre op mod Karolinska Institutet.

Hun låste cyklen lige uden for indgangen, gik ind i cafeteriaet og satte sig med en halvdårlig kop kaffe ved sit stambord i hjørnet uden at se på noget andet end sine opslåede biofysikbøger.

Hvad var det nu, Alma havde sagt?

Der er noget, du skal hente.

Du skal være der til tiden.

Bare sæt dig i cafeteriaet. Gør ingenting.

Forhold dig passiv.

Så vil det ske af sig selv.

3

Ida kastede et blik over mod de andre borde. Mange studerende sad med deres bærbare eller læste i deres studieboøger eller småsnakkede sammen. Det lignede fuldstændig sig selv.

Men så hørte hun, at lydniveauet i lokalet dæmpedes.

Det virkede faktisk, som om der skete noget. Midt i lokalet kom et lille følge af professorer og andre højtansatte på instituttet gående. De ledsagede en mager gamling med store briller. Det så ud, som om han under den store overfrakke var klædt i kjole og hvidt. Mange af de studerende hviskede til hinanden eller stirrede.

Kjole og hvidt, tænkte Ida. Det er nok en af Nobelpristagerne. Når hun tænkte efter, havde hun faktisk læst om dem i avisen. En russer havde fået prisen i fysik. Måske var det ham?

Følget fik serveret havreboller og kaffe ovre ved serveringsdisken. Så vendte de tilbage til spisesalen, og da de kom helt tæt på hendes bord, kunne hun ikke lade være med at kaste et blik på manden. Han var rynket og krumbøjet, og han så ud til at have problemer med at gå. Hun læste videre. Manden nærmede sig nogle studerende for at hilse på dem, og da de andre i følget havde sagt noget informerende til dem, rejste de sig og lignede små skolebørn, som skulle hilse på skolelæreren for første gang. Jo, det var helt sikkert en Nobelpristager. Men de luftede jo Nobelpristagerne hvert år, tænkte hun, det hørte jo ligesom til på KI. Der blev endnu mere stille i cafeteriaet, mange af de studerende hviskede stadig til hinanden eller fortsatte med at glo. Det lod til, at manden bød sig til og gav hånd til endnu flere af dem. Ida læste fortsat videre i sine bøger.

Forhold dig passiv.

Så opdagede hun en skygge ved siden af sit bord.

Der stod han. Nobelpristageren. Lige ved siden af.

En af professorerne i følget trådte et skridt frem.

“Han vil bare hilse på dig. Det er Anatolij Lobov, årets pristager i fysik.”

Hun rejste sig langsomt og greb hans skrøbelige hånd.

“Hello. Pleasure to meet you! My name is Ida Nordlund.”

“Hello Ida,” svarede han højt med kraftig russisk accent. Så fastholdt han hendes blik og bøjede sig frem og lod, som om han så på hendes studieboøger, mens han ud mellem tænderne på dårligt engelsk hviskede: “Det er en fejl, Ida ... Undskyld. Ikke sikkert her ... Vore fjender ... de forfølger mig overalt ... Alma vidste det ikke, da hun ringede til dig.”

Hun kiggede indgående på ham.

Hvad var det, han sagde?

Han bladrede i hendes bog og lod, som om han var interesseret i en illustration af, hvordan transponer flytter sig. Hun kunne se noget uroligt og afventende i hans blik.

“Vi må mødes et andet sted. Hvor det er mere sikkert. Du må hjælpe mig ... i aften.” Og så hævede han stemmen og skiftede helt spor. “Åh, biofysik! Og du har så smukke øjne, min unge dame ... Det er det, jeg altid har sagt, alle unge damer, som studerer biofysik, har smukke øjne!”

Hele følget grinede høfligt, og hun rødmede, samtidig med at hun forsøgte at forstå, hvad han havde ment.

Så hviskede han igen: “Samme øjne som Alma. Da hun var ung ... Hun så ud fuldstændig, som du gør nu.”

Han vendte sig om og gik tilbage til de underdanige svenske kolleger – og derpå direkte ud af cafeteriet uden så meget som at se på sin bakke med kaffe og kage.

Hun blev siddende med sin kop, mens lydniveauet i lokalet igen steg til det normale, og hendes tanker hvirvlede rundt.

Hvad havde han egentlig sagt? Alma som *ung*?

Har han kendt Alma som ung?

Og hvad var alt det andet, han havde hentydet til? The enemies – fjenderne?

Hun gik hurtigt ud på toilettet og forsøgte at ringe til Alma.

Intet svar. Hun forsøgte igen, uden succes. Hun lagde en besked.

“Ring til mig, så snart du kan.”

Et par minutter senere, da kaffekoppen var tom, blinkede telefonen, og hun tænkte: Godt, nu ringer hun, så kan jeg endelig få at vide, hvad det her handler om.

“Ja, hej, jeg hedder Håkan Jönsson,” sagde en stresset stemme i røret, “Jeg ringer fra fysikinstitutionen. Jeg har netop talt med Nobelstiftelsen og

har fået en afbudsplads til Nobelbanketten i aften. Indbydelsen kommer direkte fra årets Nobelpristager i fysik, Anatolij Lobov. Han vil *rigtig* gerne have, at du kommer.”

Først blev hun helt tavs i nogle sekunder, og hun tænkte på alt, hvad Alma og Lobov havde sagt.

Det er faktisk vigtigt.

The enemies.

Vi behøver din hjælp.

Nobelbanketten? *Hvad* var det, der foregik?

“Selvfølgelig,” sagde hun i røret. “Jeg kommer ... gerne.”

“Fint,” sagde Håkan Jönsson, “vi sender invitationen over med bud. Hvad er din adresse?”

Hun pakkede øjeblikkeligt sine bøger sammen, forlod cafeteriet og gik tilbage til cyklen. Det føltes, som om hun var beruset, hun kunne ikke tænke klart.

Hun låste cyklen op og kørte af sted.

Nobelbanketten – det var jo vanvid! Hvad havde Alma gang i?

Og hvad skal jeg tage på?

Da hun trillede forbi Norra Kirkegård, hvor hun faktisk kunne skimte Alfred Nobels gravmonument, mærkede hun pludselig, at forhjulet begyndte at banke hårdt mod den tilisede asfalt.

Åh nej – punktering!

Men: Jeg har bare ikke tid til at trække cyklen hele vejen hjem til Gärdet.

Hun låste den fast til et gelænder i nærheden af busholdepladsen. Hun kunne se en rød SL-bus i det fjerne.

Perfekt, den tager jeg.

Da hun var steget om bord og havde fundet sig et tomt tomands-sæde, mærkede hun, hvordan spørgsmålene ligesom var ved at boble over indvendig.

Så Lobov og Alma har altså kendt hinanden i hvad, tres år eller sådan noget? Og hvad er det, jeg skal *hente*? Og hvem er det, der følger ham?

Og hvad i alverden skal jeg tage på?

Bussen kørte forbi Roslagstull og ind på Valhallavägen, mens hun sad og tænkte og tænkte, og imens – uden at hun i begyndelsen lagde

mærke til det – pillede hun med neglene ved et klistermærke, som sad ved siden af resterne af en indtørret klat snus.

Carl von Linné

Carl von Linné (født Carl Nilsson Linnaeus) blev født den 13. maj 1707 i Råshult i Småland i Sverige. Han var søn af Christina Brodersonia og sognepræsten Nils Ingemarsson Linnaeus. Det var meningen, at Carl også skulle være præst, men hans interesse for botanik vakte en lærers beundring, og han blev i 1727 sendt til Lund for at studere på universitetet.

Snart flyttede han til Uppsala, og nogle år senere indledte han den første af en lang række rejser rundt i Sverige. På disse rejser kortlagde han de respektive landskabers blomster, bjergarter og kulturminder. I 1733 mødte han en lægedatter fra Dalarna, Sara Elisabeth Moraea. Han friede til hende, men hendes far krævede, at Linné skulle læse færdig, før der kunne blive tale om bryllup. Linné tog derpå til Nederlandene, hvor han i 1735 udgav det banebrydende værk *Systema naturae*, den bog der ligger til grund for den nutidige systematik over alle levende skabninger, ordnet efter planternes og dyrenes forskellige indbyrdes slægtskab. Linnés system anvendes den dag i dag i alle lande over hele verden.

I juni 1739 blev Linné gift med Sara Elisabeth, og tre år senere blev han udpeget til professor i botanik ved Uppsala Universitet. Ægteparret Linné fik syv børn. I 1757 blev Carl adlet, og det var på det tidspunkt, han tog navnet von Linné.

Linné omgav sig efterhånden med et stort antal disciple, som han senere sendte ud på forskellige forskningsrejser rundt i hele verden. Blandt de mest bemærkelsesværdige disciple bør nævnes Pehr Kalm, som rejste til Nordamerika i 1748-1751, Fredrik Hasselquist, som rejste til Palæstina og dele af Lilleasien, Carl Peter Thunberg, som rejste til Japan, Sydafrika og Sri Lanka, samt Daniel Solander, som først rejste med James Cook til Stillehavet og New Zealand i 1768-70 og senere til Island, Færøerne og Orkneyøerne. Linné lærte sine elever vigtigheden af grundighed og entusiasme, og han trænede dem til at foretage nøjagtige og korrekte observationer.

Linné tilbragte størstedelen af sin alderdom i Uppsala, og somrene

blev tilbragt på godset Hammarby lidt syd for byen. Klokken otte om morgenen den 10. januar 1778 fik han et slagtilfælde og døde.

Carl von Linné var uden sammenligning sin tids vigtigste botaniker. I dag er han stadig den svensker, der står skrevet mest om på Wikipedia, hvor hans biografi og levned beskrives på ikke mindre end 110 forskellige sprog. Det er, fordi han systematiserede samtlige organismer, som man i hans samtid kendte til. Ingen anden videnskabsmand har haft succes med så utrættelig en arbejdsindsats, hverken før eller siden. Alle naturens variationer blev af Linné grupperet i klasser, systemer, familier, slægter og arter. Linnés bog *Species plantarum* (1753) er den første udgivelse med gyldige beskrivelser af planter, mens den tiende udgave af *Systema naturae* (1758) er den første udgivelse med gyldige beskrivelser af dyr.

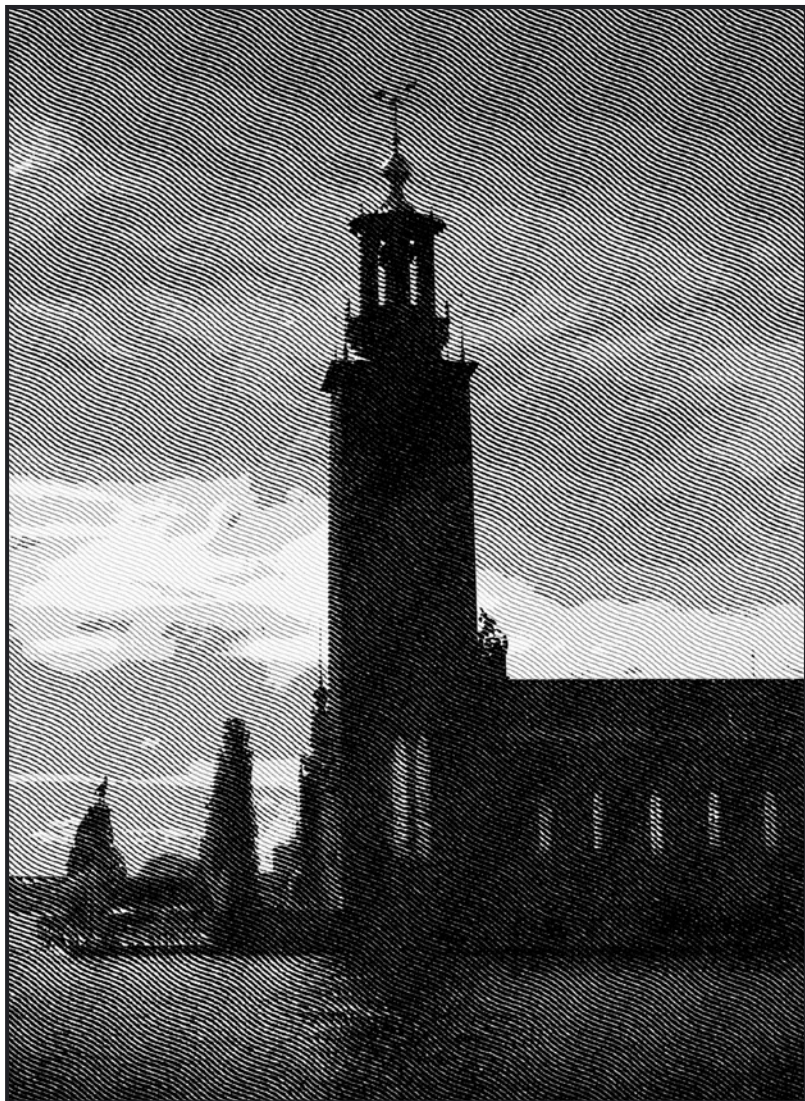
Linné gjorde endda et forsøg på at inddele bjergarter, mineraler og fossiler i det, han kaldte Stenriget. Visse inddelinger er med nutidens videnskabelige perspektiv mærkelige, for eksempel grupperede han både nyresten og galdesten i stenriget. Linné ville også gerne klassificere menneskeslægten forskellige "racer", hvilket derudover inkluderede mytologiske skabninger, som for eksempel hydraer, satyrer og troglodyter. Men med hans forskning tog videnskaben trods det en vej, som afveg fra det, man hidtil havde lært af de religiøse autoriteter.

En af Linnés grundregler er, at alle arter skal have et videnskabeligt navn med to dele, et slægtsnavn og et artsnavn, for eksempel *Digitalis purpurea* (Almindeligt fingerbøl).

Carl von Linné har lagt navn til blomsten Linnéa (*Linnaea borealis* L.), og hans ansigt pryder den svenske hundredkronesedel. Hans gods Hammarby drives i dag som museum af Uppsala Universitet. Han ligger begravet i Uppsala Domkirke.

Kilde: Wikipedia

Flere smæld – direkte mod busruderne, en serie hurtige, hårde bump. Der var en, der skreg: *Oh my God, did you see that?*

Så fik Ida øje på de isede snebolde. Der var mindst fem af dem, de hang et øjeblik på ruderne, før de gled ned ad glasset, en efter en og faldt af og ud i trafikpløret på Stadshusbron.

Chaufføren holdt ikke ind, men fortsatte bare videre over broen. Bussen var en dobbeltdækker med pæne træpaneler og tæppe i midtergangen, og hun tænkte på, hvor meget den skilte sig ud fra den smadrede bus, hun havde kørt med tidligere på dagen. Bussen lå som nummer fem i kortegen og var startet ved Grand Hôtel og var derpå fortsat via Centralstationen og Sheraton. Decemberkulden pressede sig ind mod ruderne, og måneskinnet fik Riddarfjärdens vand til at skinne som flydende sølv, mens Rådhusets murstensfacade glødede flimrende brunrødt i skæret fra alle de tændte fakler.

Hun så sig om. Nogle pelsklædte amerikanere begyndte at diskutere aftenens program, og resten af de festklædte gæster om bord sad nu som før med glade og forventningsfulde ansigter.

Hvad lavede hun egentlig her, blandt alle de her fine mennesker? Og var der for resten nogen af dem, som holdt øje med hende? Hun havde følt sig varm og overgearet lige fra morgenstunden af, men hun havde ikke på noget tidspunkt haft nogen at tale med. Hun havde forsøgt at ringe til sin mormor fire gange, men hun havde ikke taget telefonen.

Til sidst, sent om eftermiddagen, var der kommet en sms:

Lobov bliver forfulgt. Men ingen ved, hvem du er. Eller at du kender ham. I aften til festen vil han give dig noget, et skrin. Du er den eneste, hos hvem skrinet efter vores mening kan være i sikkerhed. Du må ikke sige til nogen, at du har fået det, eller at du kender ham. Åbn IKKE skrinet. Vi stoler på dig. I overmorgen mødes I igen, et sted i Sthlm, og du giver ham det tilbage igen. Pas godt på det. Indholdet er uerstatteligt.

Forfølgerne må for alt i verden ikke få fat i det. Mor dig nu til festen. Knus, Alma.

Hun havde læst den sms mange gange.

Forfølgerne – det lød jo næsten som en ... ja, som hvad? At der ganske enkelt er nogen, der vil stjæle noget?

Og så det her med 'skrinet' – hvilket skrin?

Nej, nej, nu må jeg ikke blive nervøs, tænkte hun.

Hendes blik fæstnede sig ved en hat, som en af de festklædte kvinder bar. Der stak et par fjer frem på hatteskyggen, og hun kunne med det samme se, at de kom fra en fasan.

Fasan, ja – *Phasianus colchicus*.

Var der mere?

Anemone pulsatilla? Kobjælde.

Briza media ... et eller andet? For helvede, hjertegræs i hvert fald.

Ranunculus acris? Smørblomst.

Artemisia absinthium? Malurt ...

Nej, nu må det være nok – hun skubbede tankerne fra sig, Lasses gamle forhør, alle disse latinske navne.

Selvom *Phasianus colchicus* – det lød faktisk ret godt, en fasan, kort og godt, og her var det altså fjer fra en, som havde måttet ofre sig – på forfængelighedens og overfladiskhedens alter.

Og så nogle smådreng, der kastede snebolde mod den fine bus. Og så mig, som skal spise godt og være med til noget, som tusindvis af andre mennesker kun kan drømme om.

Hun kiggede på den nærmeste rude igen.

Der sad stadig spor efter sneboldene. Hun vendte sig med front mod bussen igen og så Rådhuset nærme sig. Alle de festklædte mennesker omkring hende virkede endnu mere opstemte end før, som om de havde siddet og smugdrukket champagne hele vejen. Hun kunne stadig ikke få øje på nogen, der virkede, som om de fulgte hende med blikket.

Nu håbede hun bare, at Marina ventede ved Rådhuset, for ellers blev det ikke nogen hyggelig aften.

Hun kastede et blik ud gennem ruden, mod mørket udenfor, og fik øje på sit eget slørede spejlbillede.

Jeg ligner altså Alma? Ja, helt tydeligt.

Bussen bumpede, en hård opbremsning, og hun var lige ved at

hamre ind i amerikaneren med fasanhatten, da en hurtig hånd lagde sig om livet på hende og greb hende, lige inden hun faldt.

“Uha, det kunne være gået virkelig galt!”

En ung mand med mørkt hår, sideskilning og varme, brune øjne.

“Tak,” fik hun fremstammet.

“Hvis du var faldet, så ville du måske ikke kunne danse senere.”

“Det har du ret i.”

Hun kunne ikke lade være med at kaste endnu et blik på ham. Hvor gammel var han? Femogtyve, tredive? Eller nej, måske nok lidt ældre? Sikkert lidt over tredive, men med et drenget ansigt. Femogtredive måske?

Hun skulle lige til at sige noget, da dørene gik op, og alle om bord på samme tid utålmodigt fløj ud af bussen i vild trængsel.

Da hun var kommet ud i kulden, kunne hun ikke få øje på den mørkhårede mand.